

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 18. októbra 2012 (*)

„DPH – Smernica 2006/112/ES – ?lánok 183 – Pravidlá vrátenia nadmerného odpo?tu DPH – Vnútroštátna právna úprava odkladajúca vrátenie ?asti nadmerného odpo?tu DPH až do preskúmania ro?ného da?ového priznania platite?a dane – Zásady da?ovej neutrality a proporcionality“

Vo veci C-525/11,

ktorej predmetom je návrh na za?atie prejudiciálneho konania pod?a ?lánku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Augst?k?s tiesas Sen?ts (Lotyšsko) z 10. októbra 2011 a doru?ený Súdnemu dvoru 17. októbra 2011, ktorý súvisí s konaním:

Mednis SIA

proti

Valsts ie?mumu dienests,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: sudcovia K. Lenaerts (spravodajca), vykonávajúci funkciu predsedu tretej komory, E. Juhász, G. Arestis, T. von Danwitz a D. Šváby,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zrete?om na písomnú ?as? konania a po pojednávaní z 11. júla 2012,

so zrete?om na pripomienky, ktoré predložili:

- Mednis SIA, v zastúpení: V. Gargažins, advok?ts, a N. Krupe?i?a,
- Valsts ie?mumu dienests, v zastúpení: N. Jezdakova a M. Kuzenko, splnomocnené zástupkyne,
- lotyšská vláda, v zastúpení: I. Kalni?š a K. Freimanis, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: A. Sauka a C. Soulay, splnomocnení zástupcovia,

so zrete?om na rozhodnutie prijaté po vypo?utí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na za?atie prejudiciálneho konania sa týka výkladu ?lánku 183 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L

347, s. 1).

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi spoločnosťou Mednis SIA, spoločnosťou založenou podľa lotyšského práva (ale len „Mednis“) a Valsts ieņēmumu dienests (orgán daňovej správy, ale len „VID“) vo veci žiadosti o vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty (ale len „DPH“).

Právny rámec

Právo Únie

3 Článok 183 prvý odsek smernice 2006/112 stanovuje:

„Ak za dané zdaňovacie obdobie výška odpočítanej dane prevyšuje výšku splatnej DPH, členské štáty môžu rozdiel buď preniesť do nasledujúceho obdobia, alebo ho vrátiť v súlade s podmienkami, ktoré určia.“

4 Podľa článku 252 ods. 2 smernice 2006/112:

„Každý členský štát určí zdaňovacie obdobie v trvaní jedného, dvoch alebo troch mesiacov.

Členské štáty však môžu určiť rôzne zdaňovacie obdobia za predpokladu, že nepresiahnu jeden rok.“

Lotyšské právo

5 Zákon o dani z pridanej hodnoty (Likums „Par pievienotās vērtības nodokli“, *Latvijas Vēstnesis*, 1995, č. 49) v znení uplatnenom na skutkové okolnosti v konaní vo veci samej (ale len „zákon o DPH“) vo svojom článku 9 ods. 1 stanovuje, že zdaňovacie obdobie predstavuje jeden kalendárny mesiac. Podľa odseku 5 tohto článku všetky zdaňovacie obdobia kalendárneho roka budú tvoriť fiškálny rok.

6 Článok 11 ods. 1 zákona o DPH upravuje, že platiteľ DPH podá na VID daňové priznanie obsahujúce výpočet dane za zdaňovacie obdobie v lehote pätnástich dní od skončenia tohto obdobia, ak tento zákon neustanovuje niečo iné. Článok 11 ods. 6 tohto zákona stanovuje, že platiteľ DPH podá na VID daňové priznanie za fiškálny rok pred 1. májom ďalšieho fiškálneho roka.

7 Podľa článku 12 ods. 1 zákona o DPH zaplatí platiteľ dane daň za príslušné zdaňovacie obdobie do štátnej pokladnice v lehote pätnástich dní od skončenia tohto zdaňovacieho obdobia.

8 Článok 12 ods. 11 tohto zákona stanovuje, že VID musí vrátiť nadmerný odpočet dane, teda rozdiel medzi daňou odpočítanou na vstupe a vymeranou daňou, platiteľovi dane v lehote 30 dní od doručenia odôvodnenej žiadosti a podkladov pre zdaniteľné plnenia.

9 Článok 12 ods. 111 tohto zákona však stanovuje, že VID má právo odložiť vrátenie preplatku dane buď v prípade prijatia rozhodnutia o začatí inšpekcie dane, ktorú platí platiteľ dane za zdaniteľné plnenia, ktorej prešetrenie vyžaduje ďalšie informácie, alebo v prípade, ak majú nejaké osoby v súvislosti s platiteľom dane v zmysle článku 1 ods. 18 všeobecného daňového zákona (Likums „Par nodokļiem un nodevēm“) daňový dlh týkajúci sa DPH voči štátnej pokladnici, alebo ak sa nejaká osoba nemôže preukázať dokumentmi, že uplatnenie daňovej sadzby 0 % je odôvodnené.

10 Článok 36 ods. 14 zákona o DPH dáva Rade ministrov právomoc stanoviť obmedzenia

výšky vrátenia preplatku na DPH, ako aj podmienky, za ktorých sa neuplatní žiadne obmedzenie tohto vrátenia.

11 Rada ministrov prijala vyhlášku ?. 933 zo 14. novembra 2006 o vykonávacích ustanoveniach zákona o dani z pridanej hodnoty (Ministru kabineta 2006. gada 14. novembra noteikumi Nr. 933 „Likuma „Par pievienot?s v?rt?bas nodokli? normu piem?rošanas k?rt?ba“ *Latvijas V?stnesis*, 2006, ?. 191, ?alej len „vyhláška Rady ministrov ?. 933“).

12 Táto vyhláška obsahuje ?lánok 285 s týmto znením:

„Pri uplat?ovaní ?lánku 12 ods. 11 zákona môže [VID] odmietnu? vráti?... ?as? preplatku, ktorý presiahne 18 % z celkovej hodnoty zdanite?ných plnení uskuto?nených po?as týchto mesa?ných zda?ovacích období (so zrete?om na sumy, ktoré už boli v týchto zda?ovacích obdobiach vrátené). Zvyšok preplatku DPH sa zo štátnej pokladnice vráti na základe ro?ného da?ového priznania.“

Skutkové okolnosti konania vo veci samej a prejudiciálna otázka

13 V d?och 7. a 14. decembra 2007 Mednis zaslala VID žiadosti o vrátenie celkovej sumy 2 081,79 LVL, ktorá sa týka preplatku DPH za november 2007.

14 VID zamietol vrátenie sumy 1 455,82 LVL. Na základe ?lánku 285 vyhlášky Rady ministrov ?. 933 prijal rozhodnutie ?. 19/11599 z 22. apríla 2008 (?alej len „napadnuté rozhodnutie“), v ktorom odôvod?uje toto rozhodnutie tým, že v období vzniku preplatku DPH prevyšovala jeho ?as? 18 % celkovej hodnoty zdanite?ných plnení uskuto?nených v danom mesiaci.

15 Mednis podala na Administrat?v? rajona tiesa (správny súd prvého stup?a) žalobu o neplatnos? smerujúcu proti napadnutému rozhodnutiu.

16 Rozsudkom zo 7. júla 2009 Administrat?v? rajona tiesa zamietol túto žalobu, pretože sa domnieval, že zamietnutie VID vráti? spolono?nosti Mednis celú sumu preplatku DPH je v súlade s ?lánkom 285 vyhlášky Rady ministrov ?. 933.

17 Rozsudkom z 3. júna 2010 Administrat?v? apgabaltiesa (odvolací správny súd) zamietol odvolanie spolono?nosti Mednis. Stotožnil sa s odôvodnením súdu prvého stup?a a doplnil, že pred?ženie lehoty, v ktorej musí VID vráti? platite?ovi dane preplatok DPH, sleduje objektívny cie?, ktorým sú záujmy štátnej pokladnice obmedzi? právo platite?a dane na vrátenie DPH, ak sa zistí, že suma dane zaplatenej do štátnej pokladnice je výrazne nižšia ako suma, ktorá sa má vráti?.

18 Mednis podala kasa?ný opravný prostriedok proti tomuto rozsudku na Augst?k?s tiesas Sen?ts.

19 Vnútroštátny súd uvádza, že v zmysle ?lánku 285 vyhlášky Rady ministrov ?. 933, ako ho uplatnil VID v praxi, platí, že ke? je zjavné, že preplatok DPH presahuje percento uvedené v tomto ustanovení, presahujúca ?as? sa nevráti platite?ovi dane, až kým VID nepreskúma ro?né da?ové priznanie tejto osoby. V závislosti od okolností prípadu môže platite? dane ?aka? na vrátenie preplatku DPH aj viac ako rok, a to len na základe samotnej skuto?nosti, že ?as? preplatku presahuje základnú sadzbu DPH.

20 Vnútroštátny súd má pochybnosti týkajúce sa súladu dotknutej právnej úpravy a praxe so zásadami neutrality a proporcionality, ktoré sa odvodzujú z ?lánku 183 smernice 2006/112, v tom zmysle, že tieto vyžadujú, aby rozhodnutie o odložení vrátenia preplatku DPH bolo prijaté bez preskúmania okolností konkrétneho prípadu a bez zoh?adnenia doby ?akania až do preskúmania

rožného dažového priznania.

21 Za týchto okolností Augstžs tiesas Senžts rozhodol prerušiž konanie a položiž Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Prináleží podľa žlánku 183 smernice 2006/112... žlenským štátom právo bez uskutožnenia akejkožvek osobitnej analýzy a len na základe aritmetického výpožtu zamietnuž vrátenie žasti nadmerného odpožtu dane prevyšujúcej 18 % (základnú sadzbu DPH) z celkovej hodnoty zdanitežných plnení uskutožnených v príslušných mesažných zdažovacích obdobiach až do okamihu doruženia rožného dažového priznania platiteža [DPH] vnútroštátnej dažovej správe?“

O prejudiciálnej otázke

22 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má žlánok 183 smernice 2006/112 vykladaž v tom zmysle, že povožuje dažovej správe žlenského štátu odložiž bez uskutožnenia akejkožvek osobitnej analýzy a len na základe aritmetického výpožtu zamietnutie vrátenia žasti nadmerného odpožtu dane DPH vzniknutého za zdažovacie obdobie do okamihu preskúmania rožného dažového priznania platiteža dane.

23 V tejto súvislosti treba pripomenúž, že sloboda, ktorú majú žlenské štáty v zmysle žlánku 183 smernice 2006/112 v uržení pravidiel na vrátenie preplatku DPH, neznamená, že tieto pravidlá nepodliehajú žiadnej kontrole podľa práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. júla 2011, Komisia/Mažarsko, C-274/10, Zb. s. I-7289, body 39 a 40, ako aj citovanú judikatúru).

24 Tieto možnosti nemôžu porušovaž zásadu dažovej neutrality tým, že platitež dane bude povinný znášaž túto zážož DPH v celom rozsahu alebo sžasti. Uvedené možnosti musia za primeraných podmienok najmä umožniž, aby mohla byž platitežovi dane vyplatená celá suma vyplývajúca z nadmerného odpožtu DPH, čo znamená, že sa uskutožní v primeranej lehote vyplatením finanžnej hotovosti alebo porovnatelným spôsobom, pričom takýto prijatý postup v nijakom prípade nesmie pre platiteža dane predstavovaž finanžné riziko (pozri najmä rozsudky z 25. októbra 2001, Komisia/Taliansko, C-78/00, Zb. s. I-8195, body 33 a 34; z 10. júla 2008, Sosnowska, C-25/07, Zb. s. I-5129, bod 17; z 12. mája 2011, Enel Maritsa Iztok 3, C-107/10, Zb. s. I-3873, bod 33, a Komisia/Mažarsko, už citovaný, bod 45).

25 Prenesenie vrátenia nadmerného odpožtu DPH do viacerých zdažovacích období nasledujúcich po zdažovacom období, v ktorom k predmetnému nadmernému odpožtu došlo, isto nie je nevyhnutne nezlužiteľné s žlánkom 183 prvým odsekom smernice 2006/112 (pozri v tomto zmysle rozsudky Enel Maritsa Iztok 3, už citovaný, bod 49, a Komisia/Mažarsko, bod 55).

26 No vzhžadom na to, že v konaní vo veci samej je zdažovacie obdobie stanovené v zmysle žlánku 9 ods. 1 zákona o DPH v zásade na jeden mesiac, uplatnenie žlánku 285 vyhlášky Rady ministrov ž. 933 môže viesž, ako to zdôraznil tak vnútroštátny súd, ako aj Európska komisia, k tomu, že platitelia dane obdržia úplné vrátenie nadmerného odpožtu DPH až o rok alebo dokonca viac než o rok po zdažovacom období, v ktorom vznikol predmetný nadmerný odpožet.

27 Túto lehotu, požas ktorej musia platitelia dane znášaž finanžnú zážož DPH vo výške sumy, ktorá presahuje percentuálnu sadzbu upravenú v žlánku 285, nemožno považovaž za primeranú (pozri v tomto zmysle rozsudky Sosnowska, už citovaný, body 20 a 27, ako aj Enel Maritsa Iztok 3, už citovaný, bod 55). To vedie k ohrozeniu dažovej neutrality uvedenej v bode 24 tohto rozsudku.

28 VID a lotyšská vláda tvrdia, že žlánok 285 vyhlášky Rady ministrov ž. 933 sa snaží odstrániž nebezpeženstvo podvodu alebo dažového úniku a že sa uplatní v praxi, iba ak existujú skutožnosti, ktoré sú spôsobilé preukázaž takéto nebezpeženstvo. Toto nebezpeženstvo by

existovalo najmä v prípade, ak by druh hospodárskych činností, ktoré vykonáva platiteľ dane, nevedol spravidla k vzniku nadmerného odpočtu DPH, alebo ak by suma DPH zaplatená platiteľom dane do štátnej pokladnice bola výrazne nižšia než DPH, ktorá sa má vrátiť.

29 VID a lotyšská vláda zastávajú názor, že uplatnenie tohto článku 285 v konaní vo veci samej bolo odôvodnené skutočnosťou, že VID zistil nebezpečenstvo podvodu s DPH, keďže preskúmanie žiadosti o vrátenie podanej spoločnosťou Mednis viedlo k záveru, že uplatnenie nulovej sadzby DPH malo z väčšej miery za následok značný nadmerný odpočet DPH, ktorý odviedla táto spoločnosť.

30 Na pojednávaní VID a táto vláda spoločne tvrdili, že z dôvodu indícií o podvode alebo daňovom úniku odložil VID vrátenie preplatku DPH prevyšujúceho percento upravené v tomto článku 285 až do preskúmania ročného daňového priznania platiteľa dane iba v určitom obmedzenom množstve prípadov.

31 V tomto ohľade je zjavne isté, že členské štáty majú oprávnený záujem na prijatí primeraných opatrení na ochranu svojich finančných záujmov a boj proti daňovým únikom a prípadnému obchádzaniu alebo zneužitiu daňových povinností je cieľom uznaným a podporovaným smernicou 2006/112 (pozri v tomto zmysle rozsudky Sosnowska, už citovaný, bod 22 a citovanú judikatúru, ako aj z 21. júna 2012, Mahagében a Dávid, C-80/11 a C-142/11, bod 41).

32 Členské štáty však musia v súlade so zásadou proporcionality použiť také prostriedky, ktoré okrem toho, že umožnia účinne dosiahnuť takýto cieľ, v čo najmenšej miere zasahujú do cieľov a zásad stanovených právnou úpravou Únie, akou je základná zásada práva na odpočítanie DPH (pozri rozsudky Sosnowska, už citovaný, bod 23, a z 12. júla 2012, EMS-Bulgaria Transport, C-284/11, bod 69).

33 V tejto veci vnútroštátny súd, ktorý je ako jediný príslušný vykladať vnútroštátne právo, ako aj zistiť a posúdiť skutkový stav vo veci samej, najmä spôsob, akým daňová správa uplatňuje právo (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. februára 2012, van Laarhoven, C-594/10, bod 36, a zo 14. júna 2012, Banco Español de Crédito, C-618/10, bod 76), uvádza, že VID uplatňuje článok 285 vyhlášky Rady ministrov č. 933 všeobecným a preventívnym spôsobom iba na základe aritmetického výpočtu prekročenia percentuálnej sadzby stanovenej v tomto článku predmetným nadmerným odpočtom DPH bez vykonania osobitného posúdenia konkrétneho prípadu, v rámci ktorého by dotknutý platiteľ dane mal príležitosť preukázať neexistenciu takéhoto nebezpečenstva podvodu alebo daňového úniku.

34 Ako Komisia zdôraznila na pojednávaní, nezdá sa, že by tieto údaje vnútroštátneho súdu boli nezlučiteľné s pojmami v článku 285 vyhlášky Rady ministrov č. 933, ktoré nepodriaťujú uplatnenie tohto článku existencii indícií o podvode alebo o daňovom úniku.

35 Navyše informácie poskytnuté Súdnemu dvoru vnútroštátnym súdom nedokazujú, že by napadnuté rozhodnutie založené na článku 285 vyhlášky Rady ministrov č. 933 prijal VID po preskúmaní, ktoré by odhalilo tieto indície v konaní vo veci samej.

36 Treba konštatovať, že takéto preventívne a všeobecné uplatnenie článku 285 vyhlášky Rady ministrov č. 933 je v rozpore so zásadou proporcionality zakotvenou v judikatúre spomínanej v bode 32 tohto rozsudku (pozri v tomto zmysle rozsudok Sosnowska, už citovaný, body 24 až 26).

37 Toto uplatnenie sa zdá byť o to menej odôvodnené legitímnym cieľom boja proti podvodu alebo daňovému úniku, keď daňová správa môže v zmysle článku 12 ods. 111 zákona o DPH

odložiť vrátenie tohto nadmerného odpôtu najmä v prípade prijatia rozhodnutia o začatí inšpekcie daní, ktoré platíte? dane zaplatil za zdaniteľné plnenia, ktorých prešetrenie vyžaduje ďalšie informácie, alebo ak sa dotknutá osoba nemôže preukázať dokumentmi, že jej žiadost' o uplatnenie daňovej sadzby 0 % je odôvodnená (pozri analogicky rozsudok Sosnowska, už citovaný, bod 28).

38 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú prejudiciálnu otázku odpovedať tak, že článok 183 smernice 2006/112 sa má vykladať v tom zmysle, že nepovoľuje daňovej správe členského štátu bez uskutočnenia akejkoľvek osobitnej analýzy a len na základe aritmetického výpočtu odložiť vrátenie časti nadmerného odpôtu DPH vzniknutej za mesačné zdaňovacie obdobie až do okamihu, keď táto správa preskúma ročné daňové priznanie platiteľa dane.

O časovej účinnosti tohto rozsudku

39 Lotyšská vláda požiadala Súdny dvor o obmedzenie časovej účinnosti tohto rozsudku v prípade, ak by sa článok 183 smernice 2006/112 vykladal v tom zmysle, že tento článok bráni vnútroštátnej právnej úprave a vnútroštátnym praktikám, o aké ide v konaní vo veci samej.

40 Na podporu svojej žiadosti táto vláda poukázala jednak na nebezpečenstvo vážnych následkov takéhoto výkladu na vnútroštátne rozpočtové zdroje a rovnako na dobrú vôľu lotyšskej daňovej správy.

41 V tomto ohľade treba pripomenúť, že výklad pravidla práva Únie, ktorý uskutoční Súdny dvor pri výkone svojej právomoci podľa článku 267 ZFEÚ, objasňuje a spresňuje význam a dosah tohto pravidla tak, ako sa musí alebo by sa malo chápať a uplatňovať od okamihu, keď nadobudlo účinnosť. Z toho vyplýva, že takto vykladané pravidlo súd môže a musí uplatňovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli a boli vytvorené pred vydaním rozsudku, ktorým sa rozhodlo o návrhu na výklad, ak sú inak splnené podmienky umožňujúce predložiť príslušnému súdu spor, ktorý sa týka uplatnenia uvedeného pravidla (pozri najmä rozsudok z 10. mája 2012, Santander Asset Management SGIC a i., C-338/11 až C-347/11, bod 58 a citovanú judikatúru).

42 Iba výnimočne pri uplatňovaní všeobecnej zásady právnej istoty obsiahnutej v právnom poriadku Únie môže Súdny dvor pristúpiť k obmedzeniu možnosti všetkých dotknutých osôb dovoľávať sa ustanovenia, ktoré vyložil, aby sa spochybnili právne vzťahy, ktoré vznikli v dobrej viere. Na rozhodnutie o takom obmedzení je nevyhnutné, aby boli splnené dve podstatné kritériá, a to dobrá viera dotknutých osôb a riziko vážnych ťažkostí (pozri najmä rozsudok Santander Aset Management SGIC a i., už citovaný, bod 59).

43 Konkrétne, Súdny dvor sa k takémuto riešeniu uchýľoval len za presne stanovených okolností, a to najmä vtedy, keď existovalo riziko vážnych ekonomických dôsledkov, predovšetkým vzhľadom na veľký počet právnych vzťahov, ktoré vznikli v dobrej viere na základe právnej úpravy, ktorá sa oprávnene považovala za platnú, a keď sa zdalo, že jednotlivci a vnútroštátne orgány boli nabádaní k správaniu, ktoré nie je v súlade s právnom Únie z dôvodu vážnej a objektívnej neistoty týkajúcej sa dosahu ustanovení práva Únie, ku ktorej prípadne prispelo i správanie iných členských štátov alebo Komisie (pozri najmä rozsudok Santander Asset Management SGIC a i., už citovaný, bod 60).

44 Okrem toho z ustálenej judikatúry vyplýva, že finančné dôsledky, ktoré by mohli vyplývať pre členský štát z rozsudku vydaného v prejudiciálnom konaní, neodôvodňujú samy osebe časové obmedzenie účinkov tohto rozsudku (pozri najmä rozsudok Santander Asset Management SGIC a i., už citovaný, bod 62).

45 V tejto veci treba uviesť, že lotyšská vláda neposkytla žiadne informácie, ktoré by dovolili Súdnemu dvoru na účely tohto rozsudku posúdiť existenciu vážnych ekonomických dopadov pre Lotyšskú republiku.

46 Rovnako nie je možné si myslieť, že lotyšská daňová správa bola uplatnením článku 285 vyhlášky Rady ministrov č. 933 motivovaná prijíť v dobrej viere konanie v rozpore s právom Únie z dôvodu vážnej a objektívnej neistoty, pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti článku 183 smernice 2006/112. Z judikatúry ustálenej už pred prijatím tejto vyhlášky Rady ministrov vyplýva, že v súlade so zásadou daňovej neutrality, ktorá predstavuje základnú zásadu spoločného systému DPH, vnútroštátne pravidlá vrátenia nadmerného odpočtu DPH, uvedené v tomto článku, musia umožniť platiteľovi dane uspokojiť za adekvátnych podmienok a v primeranej lehote celý nárok vyplývajúci z tohto nadmerného odpočtu bez toho, aby vzniklo akékoľvek ekonomické nebezpečenstvo tomuto platiteľovi (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Taliano, už citovaný, body 33 a 34).

47 Z týchto úvah vyplýva, že časovú účinnosť tohto rozsudku nie je potrebné obmedziť.

O trovách

48 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Článok 183 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa má vykladať v tom zmysle, že nepovoľuje daňovej správe členského štátu bez uskutočnenia akejkoľvek osobitnej analýzy a len na základe aritmetického výpočtu odložiť vrátenie časti nadmerného odpočtu DPH vzniknutej za mesačné zdaňovacie obdobie až do okamihu, keď táto správa preskúma ročné daňové priznanie platiteľa dane.

Podpisy

* Jazyk konania: lotyščina.